

Délután 4 órákor.

Terveink lepezése céljából csapataink az utóbbi napokban Oroszországban fokozott tevékenységet fejtettek ki. A *kárpáti front*ra gyakorolt erős nyomásunk pedig megakadályozta az oroszokat abban, hogy a Dunajec és Biala mentén veszélyeztetett területre segéds csapatokat küldjenek. Egészben véve pedig a *terv nyugodt egyszerűsége* az oka, hogy az ellenség nem gondolt az utolsó pillanatig valami igazán nagyszabású vállalkozásra a mi részünkről. Nyugatgaliciában. Az előkészületek oly óvatosan folytak, hogy a főparancsnokság körén kívül eső saját, máskor beavatott katonai köreinket is meglepték az események.

Délután 5 órákor.

Ma délelőtt 11 óráig 30 orosz zsákmányolt orosz ágyú szállítattott el *Uj-Sandecz*-ba. A front mögött folyton hozzák a vonatokat a foglyokat.

Délután 6 órákor.

Az oroszok veszteségei igen nagyok. *Nehéz tűzérésünk egész hullamezőket idézett elő.* Pontos szám a halottakról még nem adható.

Az utászaik által *Ottinóvnál* három éjszakán át előkészített átkelés után 1000 orosz sebesületlenül került fogságba.

Ottinóv a mienk.

A képviselőház ülése.**— Interpellációk napja —**

(*Saját tudósítónktól.*) A képviselőházban ma az indemnítási vitát folytatták. A napirenden szerepelt még a *horvát egyezményről* szóló javaslat, a közadókat érintő egynemű kérdésnek a hadiállapot folytán szükségessé vált kivételes szabályozása tárgyában benyújtott pénzügyminiszteri javaslat, az állami számvitelről szóló törvény egyes rendelkezéseinek megváltoztatásáról szóló törvény egyes rendelkezéseinek megváltoztatásáról szóló javaslat, azután néhány vicinális vasútról szóló javaslat, végül pedig a központi statisztikai hivatal jelentése. Az indemnítással kapcsolatban a Ház határozott a szavazás során gróf *Eszterházy Móric* és *Giesswein Sándor* háromrendbeli határozati javaslata tárgyában. A napirend letárgyalása után báró *Ghüllány Imre* földmivelésügyi miniszter a honvédelmi miniszter nevében válaszolt *Szabó István* (nagyatádi) képviselőnek a tizennégynapi katonai szabadságolás tárgyában április 28-án előterjesztett interpellációjára. Ezután, szerdai nap lévén, az interpellációkra tértek át. *Bikádi* Antalnak öt interpellációja volt bejegyezve. *Szmrecsányi György* a miniszterelnököt interpellálta meg a boszniai, szerémségi és délmagyarországi viszonyok tárgyában.

(Az ülésről ez a tudósítás szól:

Beöthy Pál elnök háromnegyed tízenegykor nyitotta meg az ülést.

Nagy Ferenc a polgári törvénykönyv tárgyalására kiküldött külön bizottság előadója, beterjeszti a bizottság jelentését. (Éljenezés a Ház minden oldalán.) (Mivel a javaslat majdnem 2000 szakaszból áll, a bizottság azt javasolja, hogy a Ház később intézkedjen a javaslat tárgyalásáról.)

Következett ezután a napirend: *Az indemnítási javaslat tárgyalása.*

Gróf *Apponyi Albert* szólalt fel elsőnek. Bár teljes tudatában vagyok — ugymond — hogy a mi tárgyalásunk elhalványul ama nagy harcoknak jelentősége és érdekessége mellett, amelyek a nemzet létének biztosításáért folynak a csaták véres mezején és a legnagyobb örömmel venném, ha a mi vitáinknak a jelentőségét ismét leszállítaná egy olyan bejelentés, mint amilyent tegnap hallottunk. (Zajos helyeslés és éljenezés a Ház minden oldalán.)

Nem akar a háborúval szoros kapcsolatban lévő kérdésekre kiterjeszkedni, ezekről most nagy hiba volna beszélni, de a háború után a nyilvánosság teljes szabadságával mindenkinek joga és kötelessége lesz ezekre rátérni. Kötelességszerű azonban ma a vita azokról az intézkedésekről, amelyeket a kormány a nemzeti élet folytonossága érdekében itt benn az országban tesz.

Hosszasabban foglalkozik a rokkantak ellátásának kérdésével. Magáévá teszi gróf *Eszterházy Móric*nak és *Giesswein Sándor* határozati javaslatát és nagy szomorúsággal látja, hogy a rokkant katonáknak és családjaiknak adandó összeg jóval csekélyebb, nemcsak annál az összegnél, amelyet Németországban adnak, hanem annál is, amelyet Olaszországban áldoznak erre a célra. Helyesen találja azt a gondolatot, amelyet *Szterényi* vetett föl, hanem tudniillik a *társadalom is vállaljon kötelességeket*, még pedig a rokkantak javára behozandó progresszív adó alapján.

A nemzetnek olyan módon kell gondoskodnia rokkant katonáiról és családjaikról, hogy azok ne alacsonyabbnak vegyék, amit az államtól kapnak, hanem lelki megelégedéssel fogadják, ha a teljesített, talán csekélyebb

Pétervár felé tart az északi német haderő.

Bécs, május 5. A „Reichspost“-nak jelentik a keletporoszországi Tilsit-ből: Miután az oroszokat végkép kiüzték Kelet-Poroszországból, a németek titokban új, nagyszabású vállalkozás tervét készítették elő. Hetek óta csapatokat vontak össze minden feltűnés nélkül, úgy, hogy az ellenségnek sejtelmese volt róla. Ekkor aztán megindult a német offenzíva észak felé. A győnge orosz csapatok meg sem kísérelték az ellentállást, úgy, hogy a német haderő két nap alatt már Libautól száz kilométernyire jutott. Mivel az oroszok menekülésszerűen vonulnak vissza, a foglyok száma kevés volt.

Az orosz-litvániai utak kitünősége folytán a német csapatok rendkívül gyorsan, — egyszerre több irányban is felvonulhattak Szavle felé. Szinte hihetetlen menetsebességet értek el a csapatok. Így például a gyalogság *másfél nap alatt hetvennyolc kilométeres utat tett meg* és rögtön utána nyolcórás harcban menekülésre kényszerítette Szavlenát az ellenséget. Szinte pihenés nélkül nyomult azután tovább a győzelmes sereg.

Az operációkat nagyon megkönnyítették a gyorsan vert hidak, amelyek lehetővé tették, hogy jelentékeny erők átkelhessenek a Memel-folyón és délről északra, Rosszienien keresztül elérhessék Szavlet s az orosz szárnyat, amely Szavletől a Bakievo-tóig húzódott, állásának feladására kényszerítsék.

Az egész előnyomulás alatt komolyabb csatára nem is került a sor, mert az ellenség elűzésére nem kellett igénybe venni a derék hadat, *hanem csak a lovassággal megerősített elővédet.* Miután az oroszoknak az a kísérlete, hogy Szavlenél jól előkészített állásaikat megtartsák és a sztratégiai fontos Libau—Düneborg és Libau—Krono—Vilna vasuti vonalat megvédelmezzék, kudarcot vallott, *pánikszerűen elmenekültek és harc nélkül kiűrtettek egy husz kilométernyi területet.*

A németek most már megkezdték a fontos vasuti vonalak szétrombolását. Hogy mennyire urai a németek az új hódított területeknek, mi sem bizonyítja jobban, mint *hogy a győzelmes csapatok részére a szeretetadományokat már különvonat vitte Libauból Szavlebe.*

Bejárva a hódított területet Tauroggen-től Szavleig, semmi nyomát sem láttam a háborúnak: *a városok és falvak sértetlenek.* Azonban Szavle városa csaknem teljesen megsemmisült a tüztől. Egy faraktár gyu-

ladt ki s mivel a lakosság az erdőbe menekült, az oroszok pedig visszavonultak Szavlebe, lángban állt a város. *A németek oltották el a tüzet.* Megállapíthat, hogy a faraktárakat maguk az oroszok gyújtották fel, miután először leöntötték benzinnel s így a város pusztulása nem a németeket terheli.

Szavleből való elutazásom után az a jelentés érkezett Tilsitbe, hogy az ellenség általános visszavonulásban van. Az oroszok Libauból és Mitauból érkezett csapatokkal megkísérelték ugyan az ellentállást Popeljanynál és Szadovnál, de lovasságunk elűzte őket. *Az egész német haderő folytatja az előnyomulást Riga—Pétervár felé.* Az operációknak a szép idő nagyon kedvez.

EGY MENEKÜLT A LÉON GAMBETTA UTOLSÓ PERCEIRŐL.

Brindisiből jelentik: A *Léon Gambetta* egyik megmentett matróza az elsüllyedt francia cirkáló végzetes éjszakájáról a következő izgalmas részleteket mondotta el:

— Éjjel egy órákor az őrség leváltása után valamennyien aludni térünk. *A legénység kabinjait — előírás szerint — kívülről lezárták.* Amikor az első torpedó a hajót érte, elaludtak a villamos lámpák és bennünket ki-mondhatatlan félelem fogott el. A legénység, amelynek kabinjait a borzalmas zavarban nem tudták elég gyorsan kinyitni, a sülyedő hajón levő börtönéből *rettenetes halálordítással kért segítséget.* Ehhez járult a robbanások következtében megsebesültek szörnyű jajveszékélése. Akik kiszabadultak kabinjaikból, egy szál ingben, a sötétben tapogatódzva keresték a földélzetre vezető utat. Tisztjeink hidegvérű magatartása láttán azonban mi is megnyugodtunk. Parancsnokunk, *Deperiere* Andréé és az admirális a legnagyobb nyugalommal osztogatták a parancsokat. Ekkor azonban újabb borzalmas robbanás hallatszott. A második torpedó találta el a cirkálót és a víz hatalmas tömegekben ömlött be a hajó testébe. Deperiere erőszakkal akartuk magunkkal vinni a mentőcsónakokba, de ő kiszabadította magát és ezt kiáltotta felénk:

— *Gondoljatok saját magatokkal, én hajómmal együtt pusztulok! Vive la France!*

Amikor a hajó sülyedni kezdett, hét perccel a második torpedóelövés után, *a hajóhídon föbelötte magát.* Ugyancsak öngyilkos lett az időközben felébredt kormányos őrtiszt is, akinek mulasztása okozta a katasztrófát. Az egyetlen mentőcsónak oldalába igen sokan kapaszkodtak, de nemsokára kimerülten visszaestek a tengerbe és ott pusztultak. *A cirkáló hatvan tisztje közül csak egy menekült meg.*